

Arrest

nr. 207 315 van 27 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. P. J.P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 juni 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 19 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 3 juli 2018.

1.3. Op 11 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw ouders en jongste zus in het dorp Haytah in de provincie Armavir. Twee andere zussen zijn getrouwd en wonen elders. Na uw middelbare studies hielp u uw moeder in het huishouden. In mei 2017 leerde u via Skype een Belgische man kennen. Jullie werden verliefd en besloten om te trouwen. U vroeg een Italiaans Schengenvisum aan om naar België te kunnen reizen. Op 8 september 2017 reisde u met het vliegtuig van Yerevan naar Milaan. De volgende dag reisde u verder met het vliegtuig naar België. U ging in Geetbets wonen bij de Belgische man. Op 26 september 2017 meldde u bij de gemeente uw intentie om te huwen en vroeg u een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. De aanvraag werd door de gemeente niet in overweging genomen. U kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten gezien uw visum was verstreken. U gaf hier geen gevolg aan. Na enkele maanden vertelde de Belgische man dat hij de relatie wilde beëindigen. U verbleef een tijdje bij de dochter van uw tante, die in België woont. Op 8 juni 2018 werd u opgepakt en opgesloten in het gesloten centrum 127bis met het oog op verwijdering van het Belgische grondgebied. Op 11 juni 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u niet naar Armenië kunt terugkeren omdat uw ouders u niet meer zullen aanvaarden gezien u als een gescheiden vrouw zult worden gezien. Uw ouders zijn boos op u en zullen u niet meer toelaten in hun woning omdat u hun in het dorp ter schande zou brengen. U verklaarde dat u in Armenië niemand zult vinden die met u wil trouwen omdat u geen maagd meer bent na uw relatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op 8 juni 2018 werd u opgepakt omwille van een illegaal verblijf en vastgehouden in het gesloten centrum 127bis met oog op verwijdering van het Belgische grondgebied. Pas op 11 juni 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in, volgens uw verklaringen omdat u bij terugkeer naar Armenië niet meer aanvaard zou worden door uw ouders. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u reeds vóór uw opsluiting op de hoogte was van het feit dat uw ouders u niet meer aanvaardden omdat u gescheiden was van uw partner in België (CGVS, p. 7). U had dus al eerder een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen omwille van deze reden, maar u deed dit pas nadat u werd vastgehouden met het oog op verwijdering. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw terugdrijving of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was op het moment van het persoonlijk onderhoud op 3 juli 2018 een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u niet naar Armenië kunt terugkeren omdat uw ouders u niet meer zullen aanvaarden gezien u als een gescheiden vrouw zult worden gezien. Uw ouders zijn boos op u en zullen u niet meer toelaten in hun woning omdat u hun in het dorp ter schande zou brengen. U verklaarde dat u in Armenië niemand zult vinden die met u wil trouwen omdat u geen maagd meer bent na uw relatie.

Het CGVS meent in dit verband dat uw verzoek om internationale bescherming ongegrond is.

Wat betreft uw verklaring dat uw ouders u niet meer zullen aanvaarden omdat u als gescheiden vrouw beschouwd wordt nadat de Belgische man jullie relatie beëindigde, dat u bijgevolg geen onderkomen meer hebt en dat u ook nooit meer zult kunnen trouwen of kinderen krijgen omdat u geen maagd meer

bent, meent het CGVS dat, hoewel deze situatie ongetwijfeld emotioneel belastend voor u is, deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te kunnen worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat deze door u aangehaalde problemen uw fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou brengen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u bij terugkeer naar Armenië het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gevraagd naar wat uw ouders zouden doen moest u bij hen aan de deur aankloppen, antwoordde u dat ze u niet meer zouden binnenlaten omdat ze boos zijn en omwille van de schande die u hen zou brengen ten overstaan van de andere inwoners van het dorp. Gevraagd of uw ouders nog contact met u zouden willen als u elders zou gaan wonen, bijvoorbeeld in de hoofdstad Yerevan, antwoordde u bevestigend en zei u dat de schande vooral een rol speelt in een klein dorp als dat waarvan u vandaan komt (CGVS, p. 7-9).

Wat betreft uw verklaring dat u zich niet in Yerevan zou kunnen vestigen omdat u er geen onderkomen hebt, omdat u geen geld hebt en omdat u er geen job zou kunnen vinden (CGVS, p. 8), meent het CGVS dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, een gezonde jonge vrouw die middelbaar onderwijs heeft genoten, zich zelfstandig kunt vestigen in een stad als Yerevan. Het feit dat u geen beroepsopleiding of werkervaring hebt (u volgde middelbaar onderwijs en hielp uw moeder nadien in het huishouden), kan uw zoektocht naar werk misschien enigszins bemoeilijken, maar dit betekent geenszins dat het voor u onmogelijk zou zijn om werk te vinden en in uw eigen onderhoud te voorzien. Wat betreft eventuele sociaaleconomische moeilijkheden in geval van terugkeer naar Armenië en re-integratie in de Armeense samenleving, kan nog worden opgemerkt dat de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in Armenië steun verleent aan teruggekeerde migranten of asielzoekers (cf. informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat betreft uw verklaring dat u geen huwelijkspartner meer zou kunnen vinden en bijgevolg geen kinderen zult kunnen krijgen omdat u gescheiden bent en geen maagd bent (CGVS, p. 8), dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat er een sociaal stigma bestaat tegenover gescheiden vrouwen of vrouwen die reeds seksuele betrekkingen hebben gehad nog niet betekent dat er sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven kan worden opgemerkt dat dergelijk stigma minder leeft in een grootstedelijke context zoals Yerevan dan op het meer conservatieve platteland, zoals u ook zelf aangaf.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er in uw hoofde in Armenië een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan en kan u de vluchtelingenstatus zoals voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, uw rijbewijs, een bewijs van burgerlijke staat, uw geboorteakte en uw paspoort, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de wet, in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/4 en 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die

internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet en de samenwerkingplicht uit artikel 48/6 van dezelfde wet in samenhang gelezen met artikel 41 (recht op behoorlijk bestuur) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt zij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster voert aan dat de kern van haar vrees niet steunt op één van de vijf redenen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen maar steunt op de blootstelling bij verplichte terugkeer naar haar land van oorsprong aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen. Zij licht toe: *“Verwerende partij voegt aan het administratieve dossier een document met daarin verwijzingen naar een rapport van Amnesty International toe dat bewijst dat er op de “gescheiden” vrouw in Armenië een sociaal stigma rust dat leidt tot fysieke en psychische aantasting van de vrouw en dat de overheid zich daarvan niets aantrekt door de hulp- en rechtszoekenden af te wijzen (zie stuk nr. 4, L. R. V. Roche, “Armenia: In Armenia, divorce is a social disgrace so women endure tremendous domestic abuse”, 5 februari 2011, p. 1/3). Dit mensonwaardig lijden wordt als minder erg gezien dan het ondraaglijke stigma van de gescheiden vrouw die leidt tot uitsluiting en marginalisering: “In Armenia, the social disgrace associated with divorce is exponentially worse than that associated with domestic violence” (zie stuk nr. 4, L. R. V. Roche, *ibidem*, 5 februari 2011, p. 2/3).*

*Verzoekende partij is christen (zie het antwoord op vraag 9 van de Verklaring DVZ van 18 juni 2018, zie stuk nr. 5) in een streng christen land waar 93,6 procent uitgesproken christen is (zie stuk nr. 6, Central Intelligence Agency, *The CIA World Factbook*, New York, NY, Skyhorse Publishing, 2 017, p. 41) en waar het doopsel als voorwaarde voor de Armeense nationaliteit (zie stuk nr. 7, Danish Immigration Service, *Armenia: State Actors, Political Situation, Vulnerable Groups and Citizenship*, september 2016, 3/2016, p. 122) getuigt van de algehele doordrongenheid van de Christelijk leer en haar gevolgen die verwerende partij miskent.*

*In de christelijke leer staat de wederzijdse belofte om te huwen die daarna wordt geconsumeerd gelijk aan een huwelijk (vergelijk artikel 1055 *juncto* artikel 1061, § 1 van de Code van het canonieke recht dat ingevolge artikel 1059 van dezelfde Code ook van toepassing is als slechts één persoon katholiek is, zie stuk nr. 8).*

Verzoekende partij verklaarde hoe zij in de relatie terecht kwam en als gescheiden vrouw eindigde (gehoorverslag CGVS van 3 juli 2018, p. 5/10)

(...)

In Armenië is het huwelijk/(de geslachtsgemeenschap) voor eens en altijd en onomkeerbaar (vergelijk artikel 1056 van de Code van het canonieke recht) zoals ook verzoekende partij getuigt (gehoorverslag CGVS van 3 juli 2018, p. 6/10)

(...)

De verhaallijnen van de verklaringen van verzoekende partij komen overeen met de specifieke en algemene informatie in de zin van artikel 48/6, § 4, c) van de Immigratiewet van 15 december 1980 zoals bij onderhavig verzoekschrift gedocumenteerd.

Haar verhaal is hiermee aannemelijk. De ingeroepen motieven waarbij verwerende partij tegen de eigen stukken pleit kunnen kennelijk niet overtuigen.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij kende het voorgaande minstens had zij dit moeten weten door zorgvuldig de eigen aangebrachte documenten te raadplegen en door in uitvoering van haar wettelijke opdracht het maatschappelijke leven zoals het in Armenië werkelijk is te onderzoeken. Doordat verwerende partij tegen de stukken pleit en geen doorgedreven onderzoek naar het maatschappelijke leven voerde ten einde een juiste inschatting van het verhaal van verzoekende partij te kunnen maken handelde zij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij heeft alle nodige elementen ter staving van haar asielaanvraag zo snel als mogelijk voorgelegd (art. 48/6, § 1, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980) en zo goed als zij kon haar medewerking daarbij verleend in overeenstemming met artikel 48/6, § 1, al 4 van voormelde Wet van 15 december 1980 zoals hieronder blijkt.

Verzoekende partij deed haar asielaanvraag na de beslissing tot vasthouding dat een rechtsfeit is waarbij het risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen van een "hypothetisch" risico veranderde in een "reëel" risico in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980.

De vasthouding maakt de uitvoering van de eerste en tweed terugkeerbeslissing imminent dat wil zeggen de dat de gedwongen terugkeer en daarmee het risico reëel werd.

Hieruit volgt dat verzoekende partij een zo spoedig mogelijk in de zin van artikel 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980 haar verzoek om subsidiaire bescherming deed dat wil zeggen van zodra zij wist dat het risico op blootstelling aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen reëel werd.

Het motief dat verzoekende partij hiermee laattijdig om internationale bescherming vraagt is hiermee kennelijk niet ovetuigend en kan de betreden beslissing niet schragen.

Verzoekende partij legde daarbij de stukken die zij bezat tot staving van haar verklaringen neer en getuigen van haar volle medewerking en oprechtheid

(...)

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald worden om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

(...)"

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een beslissing tot niet inoverwegingname van de verblijfsaanvraag van 26 september 2017, het document "*Armenia: In Armenia, divorce is a social disgrace so women endure tremendous domestic abuse*" van 5 februari 2011, een uittreksel uit verzoeksters verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18 juni 2017, een uittreksel uit Central Intelligence Agency, *The CIA World Factbook*, New York, NY, Skyhorse Publishing, 2017, een uittreksel uit "*Armenia: State Actors, Political Situation, Vulnerable Groups and Citizenship*" van Danish Immigration Service van september 2016 en de artikelen 1055-1062 van de Code van canoniek Recht.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij verklaarde dat zij niet naar Armenië kan terugkeren omdat haar ouders haar niet meer zullen aanvaarden omdat zij als gescheiden vrouw beschouwd wordt nadat de Belgische man hun relatie beëindigde, dat zij bijgevolg geen onderkomen meer heeft en dat zij ook nooit meer zal kunnen trouwen of kinderen krijgen omdat zij geen maagd meer is, doch deze problemen – hoewel deze situatie ongetwijfeld emotioneel belastend voor haar is – onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd daar nergens uit haar verklaringen blijkt dat deze door haar aangehaalde problemen haar fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zouden brengen zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, noch dat zij bij terugkeer naar Armenië het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij, een gezonde jonge vrouw die middelbaar onderwijs heeft genoten, zich zelfstandig kan vestigen in een stad als Yerevan, het feit dat zij geen beroepsopleiding of werkervaring heeft haar zoektocht naar werk misschien enigszins kan bemoeilijken maar dit geenszins betekent dat het voor haar onmogelijk zou zijn om werk te vinden en in haar eigen onderhoud te voorzien, en wat betreft eventuele sociaaleconomische moeilijkheden en re-integratie in de Armeense samenleving nog kan worden opgemerkt dat de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in Armenië steun verleent aan teruggekeerde migranten of asielzoekers, (iii) het loutere feit dat er een sociaal stigma bestaat tegenover gescheiden vrouwen of vrouwen die reeds seksuele betrekkingen hebben gehad nog niet betekent dat er sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en een dergelijk stigma daarenboven minder leeft in een grootstedelijke context als Yerevan dan op het meer conservatieve platteland, zoals zij ook zelf aangaf en (iv) de door haar voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 juli 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingdefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”.

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium *“gegronde vrees voor vervolging”* het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift uitdrukkelijk stelt dat de kern van haar vrees niet steunt op één van de vijf redenen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. Zij erkent aldus expliciet dat in haar hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

2.6.1. Wel meent verzoekster dat zij in geval van verplichte terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen en dat zij er aldus een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Niettegenstaande de Belgische wetgever bij de invoering van artikel 48/4, §2, b) de bedoeling had aan deze bepaling een draagwijdte toe te kennen die analoog is met die van artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86) en ook het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) oordeelde dat artikel 15, *sub b)* van de richtlijn 2004/83/EG - dat identiek is aan artikel 15, *sub b)* van RL 2011/95 EU en waarvan artikel 48/4, §2, b) de omzetting vormt - in wezen overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §39), vloeit uit een later arrest van het HvJ echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b)* van voormelde richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13.)

Het HvJ verduidelijkte dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” en dit dus in tegenstelling tot artikel 15 *sub c)* van de richtlijn, dat betrekking heeft op een “*algemener risico op schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 32-33).

De ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b)* van de richtlijn “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en het HvJ hecht er tevens belang aan dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

Verzoekster verklaarde dat zij niet naar Armenië kan terugkeren omdat haar ouders haar niet meer zullen aanvaarden gezien zij als een gescheiden vrouw zal worden gezien. Haar ouders zijn boos op haar en zullen haar niet meer toelaten in hun woning omdat verzoekster hen in het dorp ter schande zou brengen. Verzoekster verklaarde voorts dat zij in Armenië niemand zal vinden die met haar wil trouwen omdat zij geen maagd meer is na haar relatie. Verzoekster toont middels haar verklaringen echter geen persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt overwogen:

“Wat betreft uw verklaring dat uw ouders u niet meer zullen aanvaarden omdat u als gescheiden vrouw beschouwd wordt nadat de Belgische man jullie relatie beëindigde, dat u bijgevolg geen onderkomen meer hebt en dat u ook nooit meer zult kunnen trouwen of kinderen krijgen omdat u geen maagd meer bent, meent het CGVS dat, hoewel deze situatie ongetwijfeld emotioneel belastend voor u is, deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te kunnen worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat deze door u aangehaalde problemen uw fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou brengen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u bij terugkeer naar Armenië het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gevraagd naar wat uw ouders zouden doen moest u bij hen aan de deur aankloppen, antwoordde u dat ze u niet meer zouden binnenlaten omdat ze boos zijn en omwille van de schande die u hen zou brengen ten overstaan van de andere inwoners van het dorp. Gevraagd of uw ouders nog contact met u zouden willen als u elders zou gaan wonen, bijvoorbeeld in de hoofdstad Yerevan, antwoordde u bevestigend en zei u dat de schande vooral een rol speelt in een klein dorp als dat waarvan u vandaan komt (CGVS, p. 7-9).

Wat betreft uw verklaring dat u zich niet in Yerevan zou kunnen vestigen omdat u er geen onderkomen hebt, omdat u geen geld hebt en omdat u er geen job zou kunnen vinden (CGVS, p. 8), meent het CGVS dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, een gezonde jonge vrouw die middelbaar onderwijs heeft genoten, zich zelfstandig kunt vestigen in een stad als Yerevan. Het feit dat u geen beroepsopleiding of werkervaring hebt (u volgde middelbaar onderwijs en hielp uw moeder nadien in het huishouden), kan uw zoektocht naar werk misschien enigszins bemoeilijken, maar dit betekent geenszins dat het voor u onmogelijk zou zijn om werk te vinden en in uw eigen onderhoud te voorzien. Wat betreft eventuele sociaaleconomische moeilijkheden in geval van terugkeer naar Armenië en re-integratie in de Armeense samenleving, kan nog worden opgemerkt dat de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in Armenië steun verleent aan teruggekeerde migranten of asielzoekers (cf. informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat betreft uw verklaring dat u geen huwelijkspartner meer zou kunnen vinden en bijgevolg geen kinderen zult kunnen krijgen omdat u gescheiden bent en geen maagd bent (CGVS, p. 8), dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat er een sociaal stigma bestaat tegenover gescheiden vrouwen of vrouwen die reeds seksuele betrekkingen hebben gehad nog niet betekent dat er sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven kan worden opgemerkt dat dergelijk stigma minder leeft in een grootstedelijke context zoals Yerevan dan op het meer conservatieve platteland, zoals u ook zelf aangaf.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van deze pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij geheel in gebreke blijft. Immers, zij komt in wezen niet verder dan het louter verwijzen naar het feit dat er in Armenië, een streng christelijk land waar 93,6 procent van de bevolking uitgesproken christen is, een sociaal stigma bestaat tegenover gescheiden vrouwen, hetgeen overigens noch door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch door de Raad wordt ontkend, en de stelling dat haar verklaringen overeenstemmen met algemene informatie. Zij brengt hiermee echter geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad herhaalt te dezen dat het loutere feit dat er in Armenië een sociaal stigma bestaat tegenover gescheiden vrouwen of vrouwen die reeds seksuele betrekkingen hebben gehad niet betekent dat er sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en benadrukt dat een algemene verwijzing naar de situatie in het land van herkomst niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt en toegelicht in de bestreden beslissing, blijkt immers nergens uit haar verklaringen dat de door haar aangehaalde problemen haar leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zouden brengen, noch dat zij bij terugkeer naar Armenië het risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. De argumentatie in het verzoekschrift, met verwijzing naar de als bijlage gevoegde informatie, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.6.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Armenië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeksters rijbewijs, geboorteakte, paspoort en een bewijs van burgerlijke staat, tonen haar identiteit, nationaliteit, herkomst en burgerlijke staat aan, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, doch zijn verder niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Gelet op het bovenstaande kan evenmin de schending worden aangenomen van de artikelen 2 (recht op leven) en 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, noch van artikel 18 van dit Handvest, dat het recht op asiel waarborgt, noch van artikel 19 van hetzelfde Handvest, dat stelt "*1. Collectieve uitzetting is verboden. 2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen*". Evenmin kan een schending worden vastgesteld van artikel 41 van voornoemd Handvest, dat voorziet in het recht op behoorlijk bestuur.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. S. WILLAERT,

toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter,

S. WILLAERT

M.-C. GOETHALS